

DE JONGE GIDS

door
Rein Valkhoff

Joe-hoe-hoe-hoe klonk de bergkreet en nog eens joe-hoe-hoe-hoe-, wat weerkaatst werd door den overliggenden bergwand.

Maar Emiel, de herdersjongen, die op den grooten weg naar Berner-Oberland met z'n zwaar bespijkerde schoenen stapte als een man, had behalve de echo een antwoord op zijn roepen gehoord.

Nog eens luider en langer nagalmende riep hij en hij stond even stil, bij een plek, waar hij over de gesnoeide sparrenhaag langs den weg een gemakkelijk uitzicht had in het diepe dal er naast.

Heel zacht klonk de bergroep als antwoord en tegelijk werd een jodelend liedje daar aan den overkant gezongen. Emiel wist, dat dit zijn kameraad Gustaaf was; en zijn oogen, die gewend waren scherp te kijken, zagen nu ook op de wei tegen de berghelling daar heel in de verte, tusschen de gele vlekjes, die in werkelijkheid koeien waren, een klein figuurtje bewegen. Dat was zijn vriend, die klaar was met z'n werk — de koeien verspreidden zich na het melken over de steile wei en lieten hun carillon van klokken hooren —. Gustaaf haastte zich nu naar het dorp, maar Emiel moest juist den anderen kant uit.

Moeder had gevraagd, of hij na zijn werk op zijn wei even een boodschap wou afgeven aan het restaurant aan de Pillon-pas. Als dat het geval was, dan wist hij al vooruit, dat hij er den heelen avond mee kwijt was. Want als je in het restaurant kwam, was je er ook niet zoo meteen vandaan. Dan was er altijd wel wat te kijken; of er kwamen nog auto's langs met vreemdelingen, die er een oogenblik pleisterden; of bergbeklimmers zaten er bij een potje bier verhalen te doen van hun koene tochten.

Maar voor Emiel was de dag dan pas volmaakt, als er gidsen zaten; die praatten weinig, als er vreemdelingen bij waren, daar waren ze veel te bescheiden voor. Maar onder elkaar vertelden ze des te meer.

Gids worden, dat was Emiel's heimelijk ideaal. Nog eens ooit zoo te worden als Grootvader! Vader was al lang dood; die was de beste jager van het dorp geweest, waar ze nu nog vaak over spraken.

Grootvader leefde nog wel, al was hij al heel oud. Hij woonde in een klein houten huisje naast de Engelsche kerk in het dorp en hij verzorgde nog zoowat z'n kippen en zat veel op zijn rieten leunstoel aan den weg en praatte dan graag met de voorbijgangers. Loopen kon hij niet zoo goed meer; maar vroeger? Vroeger was hij de

beste gids van dit heele deel van Zwitserland — van „Kanton de Vaud” — geweest, en misschien wel van het heele land. Grootvader was beroemd en natuurlijk zou Emiel ook wel zóó willen worden als hij.

Maar ja; als je gids wilde worden, moest je opgelid worden en dat kostte geld. In ieder geval verdiende je den eersten tijd niets. En dat juist moest Emiel wel, geld-

verdieneu. Na den dood van zijn Vader was hij al gauw bij een boer in dienst gekomen en nu was hij herdersjongen. Thuis moesten ze toch eten en daar moest hij bij helpen, om dat te krijgen.

Niet dat hij ontevreden was met zijn werk, heelemaal niet. Hij hield van zijn twaalf koeien, waar hij voor zorgde als een volwassen man. 's Morgens onder het melken jodelde hij z'n liedjes; lachend zeulde hij wat later het volle melkblik als een rugzak op zijn rug, en zoo ging het den heelen dag door; tot hij 's avonds moe van het zware werk, maar tevreden, op de stroomatras in het kleine kamertje naast de stal, alleen met z'n koeien, insliep. Zoo was nu Emiel's leven.

Maar, gids worden . . .

De berg kende hij anders op z'n duimpje; het kleinste bergpaadje had hij vaak genoeg beklommen, dus wat dat betreft konden ze hem wel meteen als gids aannemen! Daar wisten de kameraden van mee te praten, die hij laatst op een Zondag nog op een van de tochten één voor één over een gevaarlijken bergkam heen gebracht had; telkens ging hij terug en dan kroop hij weer schrijlings over, met een kameraad, die zich aan z'n schouders vasthield. Dat kon hij

en hij was er nog zoo zeker niet van, of iedere gediplomeerde gids dat wel gewaagd had.

Zoo dacht Emiel Favre onder het langzaam opklimmen. Telkens riep hij een schallend „Bonsoir” tegen voorbijgangers, of hij werd even opgehouden door bergbeklimmers, die van een tocht teruggingen en aan hem vroegen, hoe ver het dorp was, bergaf. Dan liet Emiel zijn stem nog wat zwaarder klinken dan gewoonlijk, om maar goed te laten uitkomen, dat hij wel graag ouder wou lijken dan 16 jaren, die hij in werkelijkheid pas was.

Rechts aan den overkant stortte de waterval in drie groote deelen hoog uit de rotsen in het dal — nu had hij er juist den mooisten kijk op, en altijd weer boeide hem dat ontzagwekkende schouwspel van vallend water —. Dàn nog voorbij de dubbele bocht, waar de weg voor auto's het gevaarlijkst was, omdat hier de afgrond loodrecht er naast lag, en hij zag gauw vlaggen, de meeste met het witte kruis op een rooden achtergrond, de kleuren van Zwitserland. En daar om den hoek was de bergpas en lag het restaurant, waar hij wezen moest. Emiel zette er een stapje op en hij bedacht zich, dat hij de gidsen niet tegengekomen was, Pernet niet en Reber ook niet. Dus alle kans, dat zij in het restaurant zaten, omdat ze in het dorp ook niet waren. Als dat zoo was, dan zou hij zorgen, aan hun tafeltje te komen, of zeker aan een tafeltje ernaast, om maar goed hun verhalen te kunnen hooren. Pernet mocht hij het liefst, die rustigen gebruinden, al wat ouderen man, die hem altijd aan z'n Vader herinnerde.

Als die vertelde van de bergen, dan kon je daar een heelen tijd op teren en er om te beginnen al de nacht op nadroomen.

Even keek hij scherp en hij zag het onmiddellijk: er stonden groepjes mannen voor de deur onder de waranda van het houten hoofdgebouw; en naast de winkeltjes aan den overkant van den weg, waar altijd een kleurige uitstalling was van ansichten en souvenirs aan deze hooge plaats, stond de laatste postauto, die al ver over tijd moest zijn.

Alphonse de chauffeur stond zóó zorgelijk uit te kijken naar den gletscher van de Oldenhorn daar heel in de hoogte, dat Emiel hieraan alleen al had moeten merken, dat er iets bizonders was.

Emiel schoot op een groep af, waarvan hij een paar kende en hij bromde een groet; maar zelfs die jongen Achabacher, herder als hij, scheen hem nu niet te zien.

En nog eens vroeg hij, wat er dan toch was.

Wat? Wat? — of hij 't dan nog niet gehoord had? De waard, de broer van Emiel's moeder, kwam naar buiten en kreeg hem dadelijk in het oog: „Ha, Emile!”

Emiel vergat het pakje van z'n Moeder te geven en toen hij achter z'n Oom aan de gelagkamer binnen was gegaan en daar in een hoek onmiddellijk twee vreemdelingen zag . . . de vrouw achterover op een bank, en de man zóó uitgeput, dat je elk oogenblik verwachtte, dat hij ook flauw zou vallen —, dacht hij aan niets meer uit het dorp; aan Moeder niet, aan geen boodschap.

De gids Pernet zat naast de kachel, alleen . . . en hij staaarde maar naar dat groote ijzeren gevaarte, dat een behagelijke warmte in de lage houten ruimte gaf. En Reber, de andere gids, zat schrijlings op een bank voor één van de vensters, met z'n rug naar de menschen toe, en die zei ook maar niets en keek op naar den witten berg aan den overkant; het leek wel naar hetzelfde punt, waarnaar Alphonse buiten zoo stond uit te staren.

De waard zei ook niets, en eindelijk kon Emiel z'n nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en hij vroeg zacht aan één van de fluisterende mannen aan een tafeltje; wat er toch gebeurd was.

Toen keek Pernet op; Emiel merkte, dat hij hem nu pas zag. Maar hij schokte z'n schouders en keerde zich weer om naar de houtkachel.

„Is 't Favre?” vroeg hij even norsch. Emiel kwam een stap dichterbij en antwoordde zelf: „Ja.”

„Zoo, en weet je Grootvader 't al?”

Emiel kon het niet zeggen; hij was na het melken niet meer in het dorp geweest, dus ook niet bij Grootvader, en zelf wist hij niets.

Pernet schudde maar z'n hoofd en het was, of hij tegen zichzelf verder praatte.

„Hij moet 't maar niet hooren ook . . . 'n schande voor ons dorp is 't . . . voor de goede naam van ons, gidsen . . . ik had 't nooit moeten wagen!”

Opeens maakte hij een beweging, of hij met geweld iets van zich afschudde en hij draaide zich recht naar Emiel toe: „Zie je, jongen, jouw Grootvader, dat was de eenige, die de Duivelsrots overkwam, de eenige, versta je goed? en daarom is hij de beste gids van heel Zwitserland geweest. Dat heeft nog nooit iemand hem nagedaan. En als ze 't probeeren . . . nou, laten we 'r niet over praten . . . je weet 't zelf . . . die zijn nooit teruggekomen . . . die zijn in de spleet verdwenen . . . Vidal en Fuhrer en Jules Moillen, noem maar op . . . weg allemaal.

En nou wou jij weten, wat 'r gebeurd is?

Ik, Fernand Pernet, gediplomeerd gids, wou jouw Grootvader nadoen. Ik heb tegen mezelf gezegd: die geest, die daar bij de Duivelsrots op ons leven loert, die zal mij niks doen . . .!”

Even bleef het heel stil en Emiel had het wel willen uitschreeuwen:

Zeg 't toch, wat is 'r dan gebeurd, want jij zit hier toch, jij bent niet verongelukt?

Maar Pernet sprak al weer, nu met z'n gezicht, waarin de oogen kwaad stonden, naar de kachel toe: „Ik ben er levend afgekomen en die daar (en hij wees over z'n schouder naar den hoek, waar de vrouw op de bank lag) heb ik aan m'n touw kunnen vasthouden, Maar die ééne . . . die ééne . . . die duivelsche geest van de Duivelsrots heeft die ééne vreemdeling, de jongste van ons, te pakken gekregen . . . weg in de spleet. En dat is nog veel erger . . . Nee, je Grootvader moet 't maar nooit van me hooren, ik schaam me voor hem 't meest! . . .”

Nu begreep Emiel opeens alles en hij liet zich door z'n Oom meetrekken, weg van Pernet, die nu weer alleen moest zijn. Telkens keek hij van zijn plaats naar den gids, de gebogen figuur, die hij nog nooit zoo gezien had, zoo moe en geslagen. En onderwijl luisterde hij naar de gefluisterde gesprekken rondom hem en ving telkens woorden op: „de berggeest” . . . „kan je nooit tegenop” . . . „de berggeest!”

Een van de mannen wist te vertellen, dat hij eens verdwaald was in een sneeuw-jacht en toen uitgekomen was vlak voor de spleet naast de Duivelsrots, „Ik hoorde 'n bulderende stem in de diepte, 'n gierend geluid . . . brr, zoo verschrikkelijk . . . ja . . . en ik ben toen dadelijk gevluht . . . dat ik nog levend teruggekomen ben is je reinste wonder!”

Dat gierende geluid hadden meer gehoord. Reber kwam er nu ook bij zitten en die was ook tot vlak voor de spleet geweest.

„De berggeest, de berggeest!” daar kwamen alle verhalen op neer en ze waren het er wel over eens, dat deze vreemdeling als slachtoffer van de berggeest in de spleet gevallen was. „Maar dan moeten we toch gaan zoeken!”

Emiel had het er opeens uit en onmiddellijk was het doodstil en de mannen keken hem eerst ontzet aan. Toen begon Reber hardop te lachen en hij tikte aan z'n hoofd, een beweging, waar Emiel kwaad om werd.

En boos zei die het nog eens: „Ja natuurlijk, dan moeten wij gaan zoeken” en hij legde vooral nadruk op dat „wij”.

„Jij zeker?” zei Reber scherp, maar de waard pakte hem gemoedelijk bij z'n arm en suste wat: „Maak je niet kwaad, Reber, die jongen denkt 'r niet bij.”

„Welzéker denk ik er bij!” Emiel's donkere oogen werden zwarter dan ooit en geen hoonende blik van Reber of bestraffende blikken van zijn Oom en de andere mannen konden Emiel z'n oogen laten neerslaan.

„Zoo . . . nou, als je maar weet, dat jij je groote mond hebt te houden; want als wij, mannen, en de gidsen onder ons, niet durven zoeken — vanzelfsprekend daar in die spleet niet, omdat ze toch vooruit weten, dat ze er niet levend vandaan komen, nou . . .!”

Dat zei Constant, de vrachtrijder, die hij anders erg graag mocht, met wie hij nogal eens mocht meerijden, als hij met het blik vol melk op weg naar het dorp was. Emiel was er even wat beduusd van en hij begreep het niet goed, dat Constant hem nu zelfs afviel.

En lang zoo flink niet meer klonk z'n stem: „Nou ja, ik zeg 't toch ook niet zomaar, maar 't is toch heel gewoon om te gaan zoeken. Grootvader zegt altijd, dat je niet bang moet zijn, nergens voor . . . en dat 'r geen booze geesten bestaan . . . en dat je vertrouwen moet hebben.” . . .

„Wat zeg jij?” . . . Pernet sprong opeens overeind en verschrikt keken alle mannen naar hem op. Langzaam kwam hij naar Emiel toe en hij legde z'n groote handen zwaar op zijn jongensschouders: „Wat zegt jouw Grootvader?”

Emiel wist even niet goed, of hij voor den gek gehouden werd; maar toen hij in de goede oogen van den gids keek, zag hij, dat het ernst was. Nog wat aarzelend zei hij: „Grootvader zegt: als je vertrouwen hebt, dan heb je geen vrees.”

„Waarop . . . vertrouwen?” vroeg Pernet zacht en Emiel zag hem uitkijken naar buiten, naar den bergtop, die rossig nagloeide.

„Op God . . . Grootvader zegt 't,” zei Emiel er gauw achteraan, omdat hij opeens zelf vond, dat het klonk, of een oude man sprak, en niet een jongen van 16 jaar. En nu opeens wilde hij niet ouder lijken dan hij was.

„Zoo”, peinsde Pernet voor zich uit, „zoo . . . en wij zijn bang, als we daar in de buurt van die spleet komen. Als we maar iets van de Duivelsrots zien, dan denken we . . . ja, wat denken we dan? . . . nou, in ieder geval hebben we dan geen greintje vertrouwen meer en dan maken we ons met onze eigen bange gedachten zoo bang, hè? . . . en jouw Grootvader, die zei dus, dat we dan laffe bangerikken zijn, die niet beter verdienen dan dat we in die spleet vallen, hè?”

Emiel schoof wat achteruit op z'n stoel, maar hij kon niet verder, omdat Reber achter hem stond en de leuning vasthield. En hij stamelde: „Dat zei Grootvader niet . . . van jullie maar zoo in 't algemeen.”

Pernet glimlachte goedig en toen opeens reikte hij z'n bruine hand aan Emiel: „Ja, jongen, al zei hij 't niet zoo, dan bedoelde hij dat wel en hij heeft gelijk . . .” en hij keerde zich naar de mannen: „Nu weet ik 't, wat we moeten doen, ik heb 'n goeje les gehad, de grootste les in m'n leven misschien, dank zij dat kereltje hier, die 'n goeje kleinzoon van de oude Favre is.

We moeten gaan zoeken . . .!”

„Zoeken? . . . zoeken? . . . je bent gek, kerel! . . . maar ik niet, hoor, als je dat maar weet, ik zou je bedanken!” Overall klonk gemompel en telkens dook weer dat woord „berggeest” op.

Maar Pernet sprak gauw verder, met wat spot in z'n stem: „Ieder is vrij om te doen wat hij wil, maar ik doe ook wat ik wil. En ik zeg met Grootvader Favre mee: Als

we op God vertrouwen, hoeven we nergens bang voor te zijn. En, berggeesten? . . . die bestaan niet. Onzin! . . . als we andere verongelukten op andere plaatsen wel kunnen vinden, dan moeten we deze ook kunnen vinden; want deze spleet onder de Duivelsrots is net als elke andere, niet gevaarlijker en niet minder gevaarlijk. Maar ik ben er niet bang voor, gevaar durf ik onder de oogen te zien! Ik ga zoeken, en als er niemand met me meegaat, dan ga ik alleen!"

Toen bleef het een oogenblik stil. Maar bijna onmiddellijk schoof Emiel met geweld z'n stoel opzij en hij sprong vóór Reber langs naast Pernet.

„Zoo, en wat wou jij, Favre? wou jij soms met me mee?"

„Ja," hijgde Emiel.

Pernet zei alleen ernstig: „goed" en vroeg niet: „weet je wel, wat je wilt?" Hij wist, dat Emiel den berg genoeg kende, om het te wagen en verder hoefde hij niets te vragen. Hier stond immers de kleinzoon van den beroemdsten gids, die in het nederige huisje naast de Engelsche kerk woonde?

Emiel kreeg opeens een prop in z'n keel, zóó ontroerde het hem, dat Pernet hem begrepen had.

Maar nu kwam Reber ook een paar passen naar voren en Emiel zag, hoe hij Pernet's hand greep en zacht wat zei. En pas aan het antwoord van Pernet: „Zoo zijn we met genoeg, met drie man!" begreep hij, dat Reber zich ook aangeboden had om mee te gaan.

„Anders niemand, drie is genoeg," herhaalde Pernet, toen nog meer mannen mee wilden. En nu opeens leek de stemming opgelucht en werd er even gelachen, toen hij hartelijk zei: „twee- en een half, maar die kleintjes doen 't hem vaak, wat zeg jij, Emiel?"

En eigenlijk vergaten ze even de vreemdelingen in den hoek. De vrouw lag nog maar stil en de man hield z'n gezicht achter bei z'n handen en leek ook wel te slapen; hij had zeker niets van Pernet's plan gehoord.

De waard dacht er het eerst aan en hij fluisterde wat tegen den gids. Maar die beduidde: „Laat die maar eerst eens flink uitrusten. Zoo gauw ze wakker worden, moet je ze maar goed laten eten — jou best toevertrouwd! — en dan naar bed met ze, en dan vertel je maar tusschen door, dat wij onderweg zijn . . ."

„Zou je 't wel doen, Pernet?" aarzelde nog een van de mannen, maar de gids draaide zich woest af en bromde wat later in een hoek, waar hij z'n berghouweel en touw en een lantaarn in orde maakte, kwaad: „Ga dat maar eens in 't dorp aan de ouwe Favre vragen. En als je 't antwoord hebt, dan ben ik met Reber en

die jongen hier al 'n eind op weg, om de vreemdeling te zoeken! Schaam je wat!"

Buiten was het kil geworden; over het donkere dal lag een donzige nevelmassa, die als een schip tegen de witte bergtoppen opzeilde. Daarboven was het nog licht, maar de avond was al gevallen, en daarom spoorde Pernet aan, wat op te schieten. De waard treuzelde nog met een rugzak voor Emiel in orde te maken en hij liep maar bedrijvig heen en weer en zei telkens wat: „Ik zal dadelijk je Moeder waarschuwen, en morgenvroeg, met de koeien, dat komt best terecht, ik zal onze jongen sturen!"

Eindelijk konden ze gaan en Pernet rekende uit, dat ze nog wel de eerste hut zouden bereiken, om daar te overnachten; dan konden ze morgen in de vroege verder op weg naar de Duivelsrots.

Lang klom de berggroep van de mannen voor het restaurant en telkens werd van het smalle bergpaadje, dat begon aan den overkant van den weg, teruggeroepen. En er tusschen door klom het wat minder zwaar en manlijk: „joe-hoe-hoe-hoe."

„Van onze Emiel," zei de waard dan glimlachend. En over hem, over den herdersjongen Emile Favre werd die avond het meest gesproken.

Constant, de vrachtrijder, was de eerste, die het nieuws in het dorp verbreedde: „Pernet en Reber zijn naar de Duivelsrots, om een verongelukte te zoeken en Emiel is mee, Emiel Favre, je weet wel van enz. enz. . . ."

Moeder Favre wou het eerst niet gelooven, maar toen haar broer, de waard van het restaurant aan de Pillon-pas, op z'n motorfiets het zelf kwam vertellen, moest ze wel.

„Hoe kon je hem laten gaan?" vroeg ze haar broer boos „'n schande is 't en ik vergeef 't je nooit, en jij bent de schuld, als . . ."

De waard lachte wat en eindelijk kwam het er uit: „Weet je wat ie zei?" en toen hij alles verteld had, vond Moeder Favre het opeens niets erg meer en ze zei het eerlijk: „'t Is waar, we moeten vertrouwen hebben, 't is waar, nu begrijp ik dat opeens ook goed, dat we nooit bang hoeven te zijn."

En na een week, op een Zondag, toen Emiel met z'n Moeder net uit de kerk thuis was, kwam er een auto voor Chalet „Edelweisz", waar de Favres woonden, en stapten er wat heeren uit. En Pernet was er ook bij in z'n Zondagsche pak.

„Zoo," knikte Emiel naar dat eene bekende gezicht en Pernet lachte maar en riep wat terug, dat veel leek op: „Zoo, jonge gids!"

Maar dat verbeeldde Emiel zich zeker maar. Gids? . . . hij, gids?

O, wat zijn kennis van den berg betreft, zou hij 't kunnen zijn; want behalve al z'n gevaarlijke tochten was hij nu ook in de spleet onder de Duivelsrots geweest, met Pernet en Reber.

Eerst waren ze 's morgens vroeg naar die plek opgeklommen — en ja, het gieren hadden ze gehoord, maar Pernet had toen dadelijk hard gezegd: „Nu jongens, nou hebben we God naast ons, versta je dat goed? en anders niemand. En dat lawaai, daar hebben wij niks mee te maken!"

Pernet had de touwen vastgemaakt en was met de brandende lantaarn aan z'n nek het eerst afgedaald. Toen was het lang wachten en dat had Emiel haast het spannendste van den heelen tocht gevonden.

Eindelijk had Pernet uit de diepte geroepen: „Reber, jij!"

En na Reber was Emiel zelf afgedaald tot een uitstekend gedeelte in den rotswand, waar ze met z'n drieën met gemak staan konden.

Pernet lichtte met zijn lantaarn bij en het eerste, dat Emiel zag, was een waterval, die daar opzij met donderend geweld neerstortte en hij begreep, wat Pernet bedoelde met zijn woorden: „Dat gieren, dat je boven hoort, dat komt door het vallende water en de wind, die hier ergens door trekt."

En waar toen de lichtbundel op gericht bleef, was wel akelig. Daar, wat opzij, half boven den afgrond, lag een gedaante: De vreemdeling, die op de uitstekende rotspunt was doodgevallen.

Maar ze hadden hem gevonden, en Pernet zelf had hem naar boven gehaald. Terug waren ze gegaan, langzaam, heel langzaam, om de extra last, die ze te dragen hadden. Zoo waren ze teruggekomen in het restaurant aan de Pillonpas.

Maar wat die heeren nu hier moesten, die allemaal het bestuursinsigne van de Alpenvereniging droegen. En Pernet wees maar lachend op zijn eigen groote insigne met de gems er op, ten teeken, dat hij gediplomeerd gids was.

Lang lieten ze Emiel niet in spanning, want een van de heeren zei, toen ze in huis kwamen, dadelijk, waarom ze hier waren.

„Dus dit is Emiel? kleinzoon van de oude Favre? Wel zeker; nou we hebben gedacht: die naam Favre moet in de wereld der gidsen blijven voortleven in een levende persoon. Wat dacht je ervan, Moeder, als jouw zoon gids werd?”

Moeder Favre kon geen enkele bedenking opperen, of de heeren hadden daarvoor gezorgd: geld, opleiding. Er was werkelijk geen andere mogelijkheid, of ze moest van harte ja zeggen.

En toen de zaak voor elkaar was, was het eerste, dat ze deed, Emiel naar zich toe te trekken en hem een paar klappende zoenen op bei z'n wangen te geven. Emiel had wel zóó het huis uit willen loopen, als het heerlijke van „gids worden” hem niet terug gehouden had.

Maar later, toen hij al een der beroemdste en meest betrouwbare gidsen van de streek was, en al een heel boekje met bijzondere vermeldingen van de Alpenvereniging bezat, gaf hij elken keer, als hij van een gevaarlijken bergtocht thuiskwam, zijn oude Moeder van harte haar zoen terug, en hij was dan telkens weer dankbaar, dat hij zoo'n flinke Moeder had, die vertrouwde als hij en daarom zoo gelukkig was.

En op den gevel van Chalet „Edelweisz” stond al lang naast de geschilderde gentianen en alpenroosjes en edelweisz en spreuken, een nieuwe spreuk met prachtige krulletters geverfd: „Vertrouwen schakelt vrees uit,” maar dan natuurlijk in de taal, die daar in de streek gesproken wordt.

Het Spinneweb.

Hoe zou het toch komen, dat een vlieg, die tegen een spinneweb aanvliegt, daarin blijft vastzitten? Op de vangdraden van het net zitten heel kleine druppeltjes van een kleverige vloeistof, die niet opdroogt, en waarvan de vliegen, net als de vogels aan den lijnstok, blijven kleven. Een web van middelmatige grootte kan wel 87.000 van die kleine lijmbolletjes bevatten. Op haar achterlijf heeft de spin zes werktuigjes, die spintepels worden genoemd; door honderden buisjes komt de kleverige vloeistof op deze tepels naar buiten. Die uiterst fijne straaltjes vormen, als ze zijn opgedroogd, alle te zamen den sterken draad voor het web. Daarbij komt nog, dat 10.000 spinragdraden samen pas zoo dik zijn als één enkel haartje uit onzen haardos.